

CHÚA CHĂNG BỎ CON

Phúc Âm Luca kể dụ ngôn về con chiên lạc mất trong rừng: “ Người chăn chiên kia có một trăm con chiên. Một hôm nọ dẫn chiên về chuồng, kiểm điểm lại đàn chiên, ông nhận ra rằng có một con chiên đã đi lạc. Người chăn chiên không ngần ngại để chín mươi chín con chiên còn lại, hốt hải đi tìm con chiên lạc. Ông đi khắp nơi, leo đồi vượt suối, không ngừng kêu gọi con chiên của mình. Nghe tiếng chủ la ơ ơ, chiên đang rúc trong bụi cây nhảy ra chạy lại, ông vui mừng ôm nó, vác lên vai, mang nó về nhà, vui mừng vì con chiên đã được trở về an toàn.

Về đến nhà, người ấy mời bạn bè, hàng xóm lại, và nói: “Xin chung vui với tôi, vì tôi đã tìm được con chiên của tôi, con chiên bị mất đó.” Vậy, tôi nói cho các ông hay: trên trời cũng thế, ai nấy sẽ vui mừng vì một người tội lỗi ăn năn sám hối, hơn là vì chín mươi chín người công chính không cần phải sám hối ăn năn.” (Lc 15: 3). Chắc nó nghe tiếng cộp găm gừ, nên sợ chạy trốn, thành lạc đàn. Con chiên lạc biết tiếng chủ gọi, nhận ra chủ mình đang đi kiếm, nó gặp lại chủ yêu thương, hệt như **Tin Mừng** hôm nay thánh Gioan trình thuật:

“Khi ấy, Chúa Giêsu phán rằng: **“Chiên Ta thì nghe tiếng Ta, Ta biết chúng và chúng theo Ta. Ta cho chúng sống đời đời và chúng sẽ không bao giờ hư mất, không ai có thể cướp được chúng khỏi tay Ta.** Điều mà Cha Ta ban cho Ta, thì cao trọng hơn tất cả, và không ai có thể cướp được khỏi tay Cha Ta. Ta và Cha Ta là một”.

(Ga 10, 27-30)

Như kiếm được con chiên lạc, **Chúa Giê-su không bao giờ bỏ rơi** bất kỳ ai, kể cả những người lạc lối và xa cách. **Chúa luôn tìm kiếm và đem chúng ta trở về với Ngài, với lòng nhân từ và yêu thương không bờ bến.**

I- CHÚA LÀ MỤC TỬ NHÂN LÀNH

1- Người mục tử nhân lành chăm sóc đàn chiên của mình, chăm bẵm bồi dưỡng cho chiên mẹ khoẻ mạnh cứng cáp sinh nở một đàn con đông. Săn sóc tận tình từ khi chúng còn bé bỏng đến khi chúng trưởng thành. Có con nào yếu ớt còi cọc thì lo lắng nâng niu. Có con nào đi lạc thì hốt hải đi tìm. Ngày đêm lo toan phòng ngự sợ kẻ trộm rình bắt, sợ sói hùm vô xé tan thây.

2- Đàn chiên ấy chính là Giáo Hội của Ngài, là Người cầm đầu “được trao chìa khoá Nước Trời, dưới đất cầm buộc, tháo cởi điều gì thì trên trời cũng cầm buộc tháo cởi như vậy” (Mt 16: 13-20). Đàn chiên ấy là toàn thể cộng đồng tín hữu, mà Ngài chẳng bỏ

rơi một ai, vì *Ngài đã tự nguyện hy sinh, thí mạng sống mình chịu chết bị thảm trên thập giá vì rất đối yêu thương họ. Ngài đã chiến thắng sự dữ và phục sinh để hiện diện trong bí tích Thánh Thể nhiệm mầu mà ban cho những con chiên hiền hậu sự sống trường sinh*, như Ngài đã khẳng định: "Ta ban cho chúng sự sống đời đời, chúng sẽ không bao giờ bị hủy diệt, và không ai có thể cướp chúng khỏi tay Ta." Ngài **"dẫn họ đến nguồn nước ban sự sống"** như Thánh Gioan đã mô tả thị kiến trong sách Khải Huyền nơi **Bài Đọc II**:

"Tôi là Gioan, đã xem thấy một đám đông không thể đếm được, họ thuộc mọi nòi giống, dòng họ, dân tộc và tiếng nói, đứng trước ngai vàng và trước Con Chiên; họ mặc áo trắng dài, tay cầm lá vạn tuế. Và một bô lão đã nói với tôi: "Đây là những người từ đau khổ lớn lao mà đến, họ giặt áo và tẩy nó trắng trong máu Con Chiên. Vì thế, họ ở trước ngai vàng Thiên Chúa, và ngày đêm phụng sự Người trong đền thánh Chúa, Đấng ngự trên ngai vàng đặt ở giữa họ. Họ sẽ không còn đói khát; mặt trời và nóng bức sẽ không làm khổ họ, vì **Con Chiên đứng trước ngai vàng sẽ thông trị họ, sẽ dẫn họ đến nguồn nước ban sự sống, và Thiên Chúa sẽ lau hết mọi giọt lệ nơi mắt họ.**" (Kh 7, 9. 14b-17)

II- CHÚA LÀ MỤC TỬ NHÂN LÀNH, QUY TỤ MUÔN DÂN

Các ngôn sứ đều nhấn mạnh hình ảnh mục tử trong các sứ điệp của họ là quy tụ muôn dân về một mối.

1- Trong sách Êgiekien chương 34, Ngôn sứ Êgiekien sử dụng hình ảnh của mục tử để nói về các nhà lãnh đạo Israel và trách nhiệm của họ trong việc chăm sóc dân Chúa. Ngài phê phán những mục tử xấu, những người đã không chăm sóc đàn chiên mà chỉ lo cho lợi ích cá nhân. Êgiekien cũng tiên báo về một mục tử tốt lành mà Thiên Chúa sẽ sai đến để chăm sóc và bảo vệ dân Ngài, một hình ảnh được hoàn thành trong Chúa Giê-su.

2- Trong sách Giêrêmia chương 23, Ngôn sứ Giêrêmia cũng nhấn mạnh hình ảnh của mục tử. Giêrêmia cảnh báo về những mục tử bất trung đã không chăm sóc đàn chiên của Chúa và gây hại cho chúng. Ngài tiên báo về sự đến của một mục tử tốt lành từ dòng dõi Đavít, người sẽ cai trị và chăm sóc dân Chúa một cách công bằng và chính trực. "Muôn dân hỡi, lắng nghe lời ĐỨC CHÚA và loàn đi các đảo xa vơi, rằng Đấng đã phân tán Ít-ra-en, cũng chính Người sẽ thu tập lại, canh giữ họ như mục tử canh giữ đàn chiên. (Gr 31, 10).

Cả hai ngôn sứ đều sử dụng hình ảnh của mục tử để chỉ về trách nhiệm và lòng yêu thương của các nhà lãnh đạo tôn giáo đối với dân chúng, và tiên báo về Chúa Giê-su là mục tử tốt lành, Đấng đến để chăm sóc và bảo vệ chúng ta.

Sách Tông đồ Công Vụ của thánh Phaolô trong **Bài Đọc I**, kể lại cho biết các ngài "quay về phía các dân ngoại" để rao giảng lời Chúa vì dân Do Thái "từ chối lời Thiên Chúa" và vì *Chúa đã truyền lệnh*: "Ta đã đặt người làm ánh sáng muôn dân, để người nên ơn cứu độ cho đến tận cùng trái đất".

Trong những ngày ấy, Phaolô và Barnaba sang qua Perghê và đến Antiokia xứ Pisidia; ngày Sabbat, các ngài vào ngồi trong hội đường. Có nhiều người Do-thái và tông giáo theo các ngài, được các ngài

khuyến bảo bền đỗ trong ơn nghĩa Chúa. Đến ngày Sabbat sau, hầu hết cả thành đều đến nghe lời Thiên Chúa. Các người Do-thái thấy đám đông dân chúng, thì đâm ghen tương, nói lộng ngôn, chống lại các điều Phaolô giảng dạy. Phaolô và Barnaba can đảm nói rằng: **“Phải giảng lời Thiên Chúa cho các người trước tiên, nhưng vì các người từ chối lời Thiên Chúa và tự cho mình không xứng đáng sống đời đời, thì đây chúng tôi quay về phía các dân ngoại; và lại Chúa đã truyền lệnh cho chúng tôi rằng: “Ta đã đặt người làm ánh sáng muôn dân, để người nên ơn cứu độ cho đến tận cùng trái đất”.** Nghe vậy các dân ngoại hân hoan ca tụng lời Chúa; những ai được Chúa tiền định hưởng sự sống đời đời, thì tin theo, nên lời Chúa được rao giảng khắp cả vùng. Những người Do-thái xúi giục các phụ nữ khá giả đã tòng giáo và các thân hào trong thành bắt bớ Phaolô và Barnaba, rồi trục xuất hai ngài ra khỏi ranh giới xứ họ. Còn hai ngài, sau khi phủ bụi chân lại cho họ, hai ngài đi đến Icônô. Còn các môn đồ thì đây hân hoan và Thánh Thần. (Cv 13, 14. 43-52)

III- CHÚA LÀ MỤC TỬ NHÂN LÀNH, CHÚA CHẴNG BỎ CON

Con người được Thiên Chúa tạo dựng mang hình ảnh của Người. Lẽ nào Người bỏ rơi để Satan giành giật cướp mất cho đàn chiên phân tán. Người đã cảnh cáo Satan: *"Được! Của cải nó, cho người sẵn sàng đựng đến, Nhưng hồn nó, ta cấm người bén mảng ghen!"* (Gióp 1: 12) <http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=20684>

1- Ngôn sứ Isaia chuyển tải tình thương bao la của Chúa như nghiêm phụ mà cũng như mẹ hiền không bỏ con mình: "Có phụ nữ nào quên được đứa con thơ của mình, hay là không thương xót đứa con mình đã sinh ra? Dù người mẹ có quên con mình, thì Ta vẫn không quên người."

“Trời hãy hò reo, đất hãy trời lên nhảy múa,
Núi non hãy mừng rỡ reo vang
Vì dân Người đã chọn, CHÚA đến ủi an
Người chạnh lòng thương những kẻ cúng bần nghèo khổ.
Sion từng nói:
“CHÚA giờ đã bỏ tôi rồi!
Chúa Thương nay đã quên tôi mất rồi!”
*Mẹ nào quên được con đâu?
Đẻ đau mang nặng, mẹ nào quên con?
Cho dù nó có quên người,
Nhưng Ta sẽ chẳng quên người bao giờ.*
(Is 49: 13- 15)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=23889>

2- Chúa chẳng bỏ rơi, Thánh Vịnh 23 xác tín như vậy. Đàn chiên của Người đã có Người “mang côn trùng đi theo chân dẫm”, chăm sóc để chúng được yên hàn thành thoi, chẳng sợ “thác ghềnh u tối, hiểm tai”, bất chấp “quân thù hung tiết gian tham” rình rập.

“Chúa là mục tử của con,
Ngài hằng chăn dắt, con còn sợ chi!

Trên đồng thảm cỏ xanh rì,
Ngài cho nằm nghỉ, lo gì đói đâu!
Ngài đưa tới tuổi trắng phau,
Dưỡng con bằng nước ngọt ngào khiết tinh.
Vì danh dự Chúa quang vinh,
Ngài dìu con suốt lộ trình thẳng ngay.
Thác ghềnh u tối, hiểm tai,
Con nay chẳng sợ, vì Ngài cùng đi.
Có Ngài con chẳng sợ chi,
Ngài mang cơn trượng, con thì an tâm.
Ngài dọn sẵn bàn mâm đãi tiệc
Trước quân thù hung tiết gian tham.
Đầu con xúc đắm đầu thơm,
Rượu ngon Ngài rót đầy tràn ly con”.

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

IV- LỜI NGUYỆN

*Đôi ơn Chúa thương,
Biết nói chi cho xứng?
Con chỉ biết thưa rằng:
"Lạy Chúa yêu thương!"*

Ngài đưa con qua vực sâu thung lũng,
Ngài dìu con trong rừng vắng đêm trường,
Ngài dẫn con vượt lũy cao sừng-sững,
Ngài cứu con khỏi sông máu núi xương.

Ngài yêu con không tình nào cân xứng,
Một tình yêu cao vời thấu khôn lường.
Ngài dắt con từng bước đi chập-chững,
Ngài giúp con vượt qua nổi phong sương.

Ngài ru con trong tình yêu thiên sửng.
Ngài ủi an cho con hết chán chường.
Ngài lắng nghe lòng chúng con thổn thức,
Ngài vuốt ve, đời con hết bi thương.

Ngài yêu con cho dù con hờ hững.
Ngài tặng con gia nghiệp nước Thiên Đường.
Ngài dưỡng con bằng bánh Cha hằng sống,
Ngài gỡ con khỏi nguy-biến tai-ương.

Ngài cho con kho tình yêu sung túc.
Ngài gần con trong cuộc sống chiến trường,
Ngài với con tình kết liên bền vững,
Ngài rắc gieo tình Cha khắp muôn phương.

<https://youtu.be/Jtf28P7ou28>

Ben. Đỗ Quang Vinh